

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ג א מ"י פ"ה מהלכות
תשובה ה"א:
ד ב מ"י שם הלכה ג
ז טו שם ז
ז טו שם ז
ז טו שם ז

מכות יא. ברכות כו.

ס"א מכאן אפרו שאין
נותנין מתנה לכהן ע"ה

[ז"ל הכהנים והלוים]

[ז"ל מתחלה]
[יומא כג:]

[דף ק"ה.]

יבמות 15: ע"ש בכורות
ל"ה ע"ש

דברים ד

הנהגות הגר"א
[א] גמ' סימן ד"ק גס
גס קס. כ"ז ל"ק קס
גס גס ס"י כ"ז:

ויהי לו כן וירמסו אותו. בדבר שכפר בו נזון שלא חל משם וגרמם
ברגלי הבאים לקנות: (וכי אפרן קיים לעולם. כלומר וכי אפרן חיה
כל כך שתתקן לו תרומה והלא לא נכנס לארץ ישראל ומאי האי
דקאמר ונתת ממנו תרומה ה' לאהרן הכהן): לעולם קיים. לאו
דווקא אלא כלומר הלא לא נגזר עליו
שיהיה כל כך: שפסיד לחיות.
לעולם הבא: דכי רבי ישמעאל פנה
הא דכתיב לאהרן לאו להכי הוא
לדאחא אלא לומר לך כדאמר וכו': מס
ארי ספק דורס ואוכל. ואין אנו
יודעין כשנטול בהמה מן העדר אם
דעמו לדורסה ולאכולה מיד קודם
שתכריח או לא אלא לגרוף ולמלא
(חורו) [תחתיו] ולאחר זמן יאכלנה
כשהסריח וה"ל כהן עם הארץ כשאו
נותנין לו תרומה בידו אין אנו יודעין
אם יאכלנה במהרה או בצומאה [א]
נמי] ספק דורס שארי דרכו לדרוס
ולגרסם בהמה ברגליו ואוכלה כשהיא
לרוסה מנוולת ופעמים שנותנה בחורו
ואינה מנוולת: עון אשמה. עונות
הרבה מטענין עליו: כאלהם אם
קדשים. ומתרגמין במיכלהון
בסוף בלתי ית קודשיו: אלא לטס.
דמשמע שהבטיח הקב"ה לאבותינו
אברהם יצחק ויעקב שיתן להם ארץ
ישראל וכי להם ניתנה והלא לבנינו
ניתנה אלא מלמד שעתידין לחיות
ועתיד הקב"ה ליתן להם את ארץ
ישראל: סוף שוכב עם אבותיו וקס.
הנה אהיה מת שוכב והנה אהיה קם
שתחיה לעתיד לבא והאי וקס אהך
קאי: וילמא וקס טעם וונס. דלקמי'
קאי ולא ארבעה והיינו אחר * (נג')
מקראות שאין להם הכרה: יחיו
מחיה. דמתיים שבארץ ישראל יחיו:
נכלתי יקומו. אפי' נפלים יחיו במסכת
כתובות*: וילמא מתיים שפסיד
יחזקאל. דהאי קרא יחיו מחיה

ישעיה אמרו והוא קדם ליחזקאל שנתנבא צימי חזקיה והיה מתנבא
פסוק זה על שהיה עתיד יחזקאל להחיות מתים אצל לעולם הבא
לא: דוכ. פרומי"ש בלע"ל כלומר נעו ומתעוררות שפתי ישיני
עפר מכלל שיחיו: מרחשן שפוטיוסו בעלמא. שפוטיוסו נעו
תורה אור מעט בתוך הקבר אצל און חיין
ובתיב יויה לו כן וירמסו אותו העם בשער
וימות ודילמא קללת אלישע גרמה ליה
* דאמר רב יהודה אמר רב קללת חכם
אפי' על חנם היא באה אם כן לכתוב
קרא וירמסוהו וימות מאי בשער על עסקי
שער (*אמר ר' יוחנן) מניין לתחיית המתים
מן התורה שנאמר ונתתם ממנו [את] תרומת
ה' לאהרן הכהן וכי אהרן לעולם קיים
והלא לא נכנס לארץ ישראל שנותנין לו
תרומה אלא מלמד שעתיד לחיות וישראל
נותנין לו תרומה מכאן לתחיית המתים מן
התורה דבי רבי ישמעאל תנא לאהרן
כאהרן מה אהרן חבר אף בניו חברים*
*א"ר שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן
מניין שאין נותנין תרומה לכהן עם הארץ
שנאמר ויאמר לעם ליושבי ירושלים לתת
מנת (*לכהנים ולוים) למען יחזקו בתורת
ה' כל המחזיק בתורת ה' יש לו מנת
ושאינו מחזיק בתורת ה' אין לו מנת אמר
רב אחא בר אדא אמר רב יהודה כל
הנותן תרומה לכהן עם הארץ כאילו נותנה
לפני ארי *מה ארי ספק דורס ואוכל ספק
אינו דורס ואוכל אף כהן עם הארץ ספק
אוכלה במהרה ספק אוכלה בטומאה ר'
יוחנן אמר אף גורם לו מיתה שנאמר
ימותו בו כי יחללוהו דבי ר"א בן יעקב תנא
אף משיאו עון אשמה שנאמר והשיאו
אותם עון אשמה באכלם את קדשיהם תניא
ר' סימאי אומר מניין לתחיית המתים מן
התורה שנאמר וגם הקימותי את בריתי ששמו
אתם לתת להם את ארץ נענן לכם לא נאמר אלא להם מכאן לתחיית המתים מן התורה: (א) (צד"ק
ג"ם גש"ם ק"ם סימן): שאלו מינין את רבן גמליאל מניין שהקדוש ברוך הוא מחיה מתים אמר
להם מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים ולא קיבלו ממנו מן התורה דכתיב ויאמר ה' אל
משה הנך שוכב עם אבותיך וקס אמרו לו ודילמא וקס העם הזה וונה מן הנביאים דכתיב
יחזקאל מן הכתובים דכתיב ויחזקאל ב"ן חושי המושב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים ודילמא רחשי
מרחשן שפוטיוסו בעלמא כר' יוחנן *דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יתוצדק כל מי שנאמרה הלכה בשמו
בעולם הזה שפוטיוסו דובבות בקבר שנאמר דובב שפתי ישנים עד שאמר להם מקרא זה *אשר נשבע ה'
לאבותיכם לתת להם לכם לא נאמר אלא להם מיכן לתחיית המתים מן התורה וי"א מן המקרא הזה אמר להם
יאותם הדבקים בה' אלהיהם חיים כלכם היום (פשיטא דחיים כולכם היום אלא אפילו ביום שכל העולם
כולם מתים אתם חיים) מה היום כולכם קיימין אף לעוה"ב כולכם קיימין שאלו רומיים את רבי יהושע בן חנניה
מניין שהקב"ה מחיה מתים וידע מה שעתיד להיות אמר להו תרווייהו מן המקרא הזה שנאמר ויאמר ה'
אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקס העם הזה וונה ודילמא וקס העם הזה וונה אמר להו *נקוטו
מיהא פלגא בידיכו דידע מה שעתיד להיות איחמר גמי א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי מניין
שהקדוש ברוך הוא מחיה מתים וידע מה שעתיד להיות שנאמר הנך שוכב עם אבותיך וקס וגו'
תניא א"ר אליעזר בר' יוסי בדבר זה ויפתי ספרי מינים שהיו אומרים אין תחיית המתים מן התורה
אמרתי להן ויפתם תורתכם ולא העליתם בידכם כלום שאתם אומרים אין תחיית המתים מן התורה
הרי הוא אומר *הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה הכרת תכרת בעולם הזה עונה בה לאימת לאו
לעולם הבא א"ל רב פפא לאביי ולימא להו תרווייהו מהכרת תכרת אינהו הוו אמרי ליה *דברה תורה
כלשון בני אדם כתנאי *הכרת תכרת *הכרת בעולם הזה תכרת לעולם הבא דברי ר"ע אמר לו ר' ישמעאל
והלא כבר נאמר *את ה' הוא מגדף ונכרתה וכי שלשה עולמים יש אלא ונכרתה בעולם הזה הכרת לעולם
הבא הכרת תכרת דברה תורה כלשון בני אדם בין ר' ישמעאל ובין ר"ע עונה בה מאי עבדי ביה
לכדתנאי *ויכול אפילו עשה תשובה ת"ל עונה בה לא אמרתי אלא בזמן שעונה בה שאלה קליאופטרא
מלכתא את ר"מ אמרה ידענא דחיי שכבי דכתיב ויציצו מעיר כעשב הארץ אלא כשהן עומדין עומדין או
בלבושיהן עומדין אמר לה *ק"ו מחיטה יומה חיטה שנקברה ערומה יוצאה בכמה לבושיין צדיקים שנקברים
בלבושיהן על אחת כמה וכמה א"ל קיסר לרבן גמליאל אמריתו דשכבי חיי הא הוו עפרא ועפרא מי קא חיי
אמרה

[ז"ל היום]

[ליתא בע"ה]

חולין קל:

[לעול סד:
כריתות ז:]

[פסחים מט:
ע"ש]

דברים לא

ישעיה כו

שיר ז

דברים יא

רש"י מ"ז

[דברים לא]

[מו"ק כח.]

במדבר טו

[קידושין יו.
ז"ל]
לעיל סד:
שנועות י"ג:
ס

[שנועות יג.]

הלכות עב

[במכות ק"ה:
וע"י הוהפוט
חולין ק"ז: ד"ס
חטא]

חלק פרק אחד עשר סנהדרין צא

[מנחות מד']

[ברש"י שני' ליתא]

חלעט ש'יולא מן הים אחד לשבעים שנה *ול'עצין צדמו חללת ולסתחלה אינו נראה בכל ההר חלל חלון אחד : ונמסר . שהגשמים יורדין מתחלה סולו חלונות ונראה למורי שבי' חלון (*רש"י) משריטין כולן חלמא י' צידו לחיות לפי שעה : נביא בן פסיסא .

קד שמו והיתה לו עקמומיות בגבו דמוכח לקמן : ווי לכוני חייבא . אי לכס לרשעים : דמי מחס . אופן שכן חיון רואין אנו שמתין והיאך יעלה על דעתנו שהמיתוס חוזרין ומי' : דלא סו . אופן שלא היו מעולם מורין וטולדין ומי'ן אופן שהיו כבר לא כ"ס שחוזרין ומי'ן : א"ל . מינא : חייבא קרי' לי וכו' . בל לקנתרו : דימוסנא . עוררין בעלי חסם שהיו רואין ליטול חלק ביהודה וצירושלים : שכלו בני אפריקא לדון וכו' . ובמגלת תענית חשיב להו כל אופן ימים שנעשה בכן נסים לישראל וקבעו יו"ט ולהכי קאמר הכא בעשרים וארבעה בניסן לומר דיום טוב הוא ואסור בהספד משום כס זה : ארץ כנען לגבולותיה . דלדך ארעא קרי ארץ כנען ואתם ירשתם שלא דיון דשלו הוא דכנען אבינו היה : אגטין . כחכים שלא יכול אחד בחלק חבירו כמו שעשה אברהם לישמעאל שלא ליטול חמה שנתן ליצחק כלום י' לזה על זה כלום : שס טומאס . כסוף ומעשה שדים : בכורות

הגהות הגר"א
[א] נמי' פעם אחת נמתק

אמרם ליה ברה"ק . דקיסר לרבן גמליאל שביק : שני יוריס וכו' . משל הוא אלו היו שני יוריס בעירנו אחד יולר כלים מן המים וכו' : אמרה לו . א"כ הקב"ה חס מן המים הוא מזייר דמטפה סרוחה שהיא כמים הוא מוליד : מן העפר לא כל שכן . שצידו : דני רבי ישמעאל חנא קל ודומר מכלי זכוכית . תורה אור

אמרה ליה ברתיה שבקיה ואנא מהדרנא ליה שני יוצרים יש בעירנו אחד יוצר מן המים ואחד יוצר מן המים א"ל זה שיוצר מן המים א"ל מן המים צר מן המים לא כל שכן דבי ר' ישמעאל תנא ק"ו מבלי זכוכית מה בלי זכוכית שעמלן ברוח בשר ודם נשברו יש להן תקנה בשר ודם שברוחו של הקב"ה על אחת כמה וכמה א"ל ההוא מינא לר' אמי אמריתו דשכבי חיי והא הוו עפרא ועפרא מי קא חיי א"ל אמשול לך משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שאמר לעבדיו לכו ובנו לי פלטרין גדולים במקום שאין מים ועפר הלכו ובנו אותו לימים נפלו אמר להם חזרו ובנו אותו במקום שיש עפר ומים אמרו לו אין אנו יכולין כעס עליהם ואמר להן במקום שאין מים ועפר בניתם *עבשיו שיש מים ועפר על אחת כמה וכמה ואם אי אתה מאמין צא לבקעה וראה עכבר שהיום חציו בשר וחציו אדמה למחר הישרין ונעשה כלו בשר שמא תאמר לזמן מרובה עלה לחר

וזהו שיהיו *אין בו אלא חלון אחד למחר ירדו גשמים ונתמלא כולו חלונות א"ל ההוא מינא לגביהא בן פסיסא ווי לכוני חייבא דאמריתון מיתי חיון דריון מיתי דמיתי חיון א"ל ווי לכוני חייבא דאמריתון מיתי לא חיון דלא הוו חיי דהוי חיי לא כ"ש א"ל חייבא קרית לי אי קאימנא בעיטנא כך ופשיטנא לעקמותך מינך א"ל אם אתה עושה כן רופא אומן תקרא ושכר הרבה תמול ת"ר *בעשרים וארבעה בניסן איתגמלו דימוסנאי מיהודה ומירושלים כשבאו בני אפריקא לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס מוקדון אמרו לו ארץ כנען שלנו היא דכתיב *ארץ כנען לגבולותיה וכנען אבותהו דהנהו אינשי הוה אמר להו גביהא בן פסיסא לחכמים תנו לי רשות ואלך ואדון עמהו לפני אלכסנדרוס מוקדון אם ינצחוני אמרו הדיוט שבנו נצחתם ואם אני אנצח אותם אמרו להם תורת משה נצחתם נתנו לו רשות והלך ודן עמהם אמר להם מהיכן אתם מביאים ראיה אמרו לו מן התורה אמר להן אף אני לא אביא לכם ראיה אלא מן התורה שנאמר *ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו *עבד שקנה נכסים עבד למי ונכסים למי ולא עוד אלא שהרי כמה שנים שלא עבדתנו אמר להם אלכסנדרוס מלכא החזירו לו תשובה אמרו לו תנו לנו זמן שלשה ימים נתן להם זמן בדקו ולא מצאו תשובה מיד ברחו והניחו שדותיהן כשהן זרועות וכרמיהן כשהן נמועות ואותה שנה שביעית היתה שוב [א] פעם אחת באו בני מצרים לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס מוקדון אמרו לו הרי הוא אומר *וה' נתן חן העם בעיני מצרים וישאילום תנו לנו כסף וזהב שנמלתם ממנו אמר גביהא בן פסיסא לחכמים תנו לי רשות ואלך ואדון עמהו לפני אלכסנדרוס אם ינצחוני אמרו להם הדיוט שבנו נצחתם ואם אני אנצח אותם אמרו להם תורת משה נצחתם נתנו לו רשות והלך ודן עמהו אמר להן אף אני לא אביא לכם ראיה אלא מן התורה שנאמר *ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה תנו לנו שכר עבודה של ששים ריבוא שישעבדתם במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה אמר להן אלכסנדרוס מוקדון החזירו לו תשובה אמרו לו תנו לנו זמן שלשה ימים נתן להם זמן בדקו ולא מצאו תשובה מיד הניחו שדותיהן כשהן זרועות וכרמיהן כשהן נמועות וברחו ואותה שנה שביעית היתה ושוב פעם אחת באו בני ישמעאל ובני קטורה לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס מוקדון אמרו לו ארץ כנען שלנו ושלכם דכתיב *ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם וכתיב *אלה תולדות יצחק בן אברהם אמר להן גביהא בן פסיסא לחכמים תנו לי רשות ואלך ואדון עמהם לפני אלכסנדרוס מוקדון אם ינצחוני אמרו הדיוט שבנו נצחתם ואם אני אנצח אותם אמרו להם תורת משה נצחתם נתנו לו רשות והלך ודן עמהו אמר להם מהיכן אתם מביאים ראיה אמרו לו מן התורה אמר להן אף אני לא אביא לכם ראיה אלא מן התורה שנאמר *ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות *אב שנתן אגטין לבניו בחייו ושיגר זה מעל זה כלום יש לזה על זה כלום מאי מתנות אמר ר' ירמיה בר אבא מלמד שמסר להם שם טומאה אמר ליה אנטונינוס לרבי גוף ונשמה יכולין לפמור עצמן מן הדיון כיצד גוף אומר נשמה חסאת שמיום שפירשה ממני הריני מוטל כאבן דומם בקבר ונשמה אומרת גוף חסא שמיום שפירשתי ממנו הריני פורחת באויר כצפור אמר ליה אמשול לך משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיה לו פרס נאה והיה בו בכורות

[התשבי בשו"ס
עכשיו כתב י'ס
פוסקין כיו"ד
ואינו לר"ן]

ג' הערוך ערך
חלון ג' אין
שם חלון
אמר אחד

[ע' מגילת
תענית פ"ג]

במדרש לר

בראשית ט

שמות יב

שם

בראשית כה
שם

ג' הערוך
ערך נט אב
שכתב לנפשו
וכו' פ"י שער
זולא ודע עור
דינקות איהא
אב שכתב
לקיסין]

גליון הש"ס
רש"י ד"ה חלון וכו' .
שולח מן הים - עיין
בגליון רש"י מנחות דף
מ"ד ע"ה ד"ה ועולה :

יְקָבוֹדוּ

חלק פרק אחד עשר מנהדרין צב

עין משפט
גר מצוח

יבסומו. מנקבים אותו לשון (מלכים ב יב) ויקב חור בלחיו:
אובל דקרי. כלי של כובסין שהוא מתקב ומולפין בו מים על
הבגדים: ומרוס גם הוא יורה. מי שמרווה את תלמידו בדבר
הלכה גם הוא יורה לעולם הבא ל"א ומורה לשון מורה: ואם
לך לקץ ותנוה ופעמוד וגו'. רמז לו תורה אור

סוטה מה:

שימור ויעמוד לאחר מכן לקץ הימין
לקץ שעתיד הקב"ה להחזיר ימיו לפניו ולתקן
שכר הציב אותו ימיו: מרמס
בעו"ז. ינהג לעו"ז: שמי אומות. כג
של שם. קד שמעתי. ל"א כל שמות
על שם דלמרי. בעלמא (מגיגה דף
טז.) לבאות אות הוא בנבא שלו קרי
לח אומות לשון מופלא: גדול מקדש.
חשוב הוא: למלמס כפי נמי. גדולה
היא וכדעולא: שמי סופיעות. דכתיב
אל נקמות ה' אל נקמות הופיע ואיכא
תרי נקמות וחדא הופעה בתרתייהו
ודמי כמאן דאיכא אל נקמה ונקמה חדא
הופעה: חדא לשו"כ. של ישרא' שילק
שכינתו מלומות העולם ובא על ישרא'

[ג' העירוער
אלכ אובל
בבית וע"ס
שני פירוש]

וקרי ליה נקמות משום דתגמול טוב
הוא שזכו לשכינה על שאלמו נעשה
ושמע ונקמה היינו תגמול ואחת
לפורענות לעוברי כוכבים שנפרע מהן
ליום הדין כדאמרין בפרק קמא י
דמסכת ע"ז. (דף ד.) טוקס ה' ובעל
חמה לעכו"ם שהוא בעלמא ובכבודו
נפרע מהן והיינו הופעה: וכדעת.
מפני הדעת מלאו כל החדרים הון:
בשיל לחמך. שנתה למי שאין בו
דעה ישימו מזור תחתיו: כל חמך
טמון לצפוניו. כל לילה לפון ונחבא
ממלפני העורה שאין דברי תורה
נשמעין בלוחות בית: מהלכו אש לא
נופס. זה אש של גיהנם שאין
לר"ך נפוח: ידע שריד באהלו. מי
שרע בעיניו שיש שריד באהלו: כל
שאינו משייר פסיתין. דלר"ך לשייר
כדכתיב אכל והאור (מלכים ב ד):
והא אמר רבי אלעזר כל

בקר אכזי
יורא בל"ף

דעה ישימו מזור תחתיו: כל חמך
טמון לצפוניו. כל לילה לפון ונחבא
ממלפני העורה שאין דברי תורה
נשמעין בלוחות בית: מהלכו אש לא
נופס. זה אש של גיהנם שאין
לר"ך נפוח: ידע שריד באהלו. מי
שרע בעיניו שיש שריד באהלו: כל
שאינו משייר פסיתין. דלר"ך לשייר
כדכתיב אכל והאור (מלכים ב ד):
והא אמר רבי אלעזר כל

בכחות לג. ע"ס

למדת טובה ואחת למדת פורענות ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו
דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו שזה ניתן בין שתי אותיות וזה ניתן
בין שתי אותיות ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו דעה לסוף מתעשר שנאמר ויבדעת
כל הון יקר ונעים ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה אסור לרחם עליו שנאמר כי לא עם
הוא על כן לא ירחמנו עושהו ויוצרו לא יחוננו וא"ר אלעזר כל הנותן פיתו למי שאין בו דעה יסורין
באין עליו שנאמר לחמך ישימו מזור תחתיו אין תבונה בו ואין מזור אלא יסורין שנאמר ויורא אפרים
את חליו ויהודה את מזוורו ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה לסוף גולה שנאמר לבן גלה עמי מבלי
דעת ואמר ר"א א"ל כל בית שאין דברי תורה נשמעים בו בלילה אש אובלחו שנאמר כל חשך טמון לצפוניו
תאכלהו אש לא נופח ידע שריד באהלו א"ר שריד אלא ת"ח שנאמר וישרידים אשר ה' קורא ואמר
ר' אלעזר כל שאינו מהנה תלמידי חכמים מנכסיו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר א"ר שריד
לאכלו על כן לא יחיל טובו אין שריד אלא תלמידי חכמים שנאמר וישרידים אשר ה' קורא ואמר
רבי אלעזר כל שאינו משייר פת על שלחנו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר אין שריד לאכלו
על כן לא יחיל טובו והאמר רבי אלעזר כל המשייר פתיתים על שלחנו כאילו עובר ע"ז שנאמר
העוורים לגד שלחן והממלאים למי ממסך לא קשיא יהא דאיכא שלימה בהדיה הא דליכא שלימה
בהדיה ואמר רבי אלעזר כל המחליף בדבורו כאילו עובר ע"ז כתיב הכא והייתי בעיניו כמתעתע
וכתיב התם הבל המה מעשה תעתועים ואמר רבי אלעזר כל המסתכל בערוה קשתו נערת שנאמר
עריה תעור קשתך ואמר רבי אלעזר לעולם הוי קבל וקיים אמר רבי יורא אף אנן נמי תנינא
א"ר בית אפל אין פותחין לו חלונות לראות נגעו ש"מ אמר ר' טבי אמר ר' יאשיה מאי דכתיב ושאל
ועוצר רחם ארץ לא שבעה מים וכי מה ענין שאל אצל רחם אלא לומר לך מה רחם מכניס ומוציא אף
שאל מכניס ומוציא והלא דברים קל וחומר ומה רחם שמכניסין בו בחשאי מוציאין ממנו בקולי קולות שאל
שמכניסין ב"ב בקולות אינו דין שמוציאין ממנו בקולי קולות מיכן תשובה לאומריין אין תחיית המתים מן
התורה תנא רבי אליהו צדיקים שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיותן ואינו דורין לעפרן שנאמר והיה הנשאר
בציץ והנוותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים מה קדוש לעולם קיים אף הם לעולם קיימין
ואם

[ס' ע"ז]

המשייר פסיתין על שלחנו כאילו עובר ע"ז שנאמר העוורים לגד
שולחן. שכן עושין שמניחין שלחן ערוך במאכל ומשתה לשם אורח
ע"ז שקרין גד וממלאים כוסות של מרקחים נכוסים לע"ז ששמה
מני: הא. דקאמר אסור: דאיכא שלימה בחדים. שמצינא שלימה
לאחר שאל ונותן על השלחן עם
הפסיתין ששייר רמחי דלשם ע"ז
עבד הכי: ופא. דליכא שלימה
בהדיה דמזומין לע"ז: הא גדא
לבינה לא גרסי: סמחיא דבדבור.
מסנה בדבורו שלא יחא ניכר:
קשמו נערת. כח קושי אבר שלו
נענע שאינו מוליד שנאמר עריה
תעור קשתך עריה שחיה מסתכל
בה ממש בערונה היא תעיר קשתך
ד"ל המסתכל המחשב בעריות
דחשט איש קשמו גברת יד נענעת
מתהלכת ומתמטעת כמו (ב"מ דף קט:)
מלא כחות מעננה אחת לשלשים יום
א"ר כמו (שמות ד) וינער ה': הוי
קבל. הוי עניו ותחיה קבל לשון אפל
עשה עצמך אפל ושפל: בים אפל
אין פותחין בו חלונות לראות את
נגעו. כנגע נראה לי בבית כחב
דמשמע נראה ממולא ועוד דכתיב לי
א"ל לאורי נמלא שאלתו הלאו
דכל זמן שאין כהן רואהו אין מטמא
בנגעים: שאל ועוצר רחם ארץ לא
שבעה מים. קבל לא שבע ממתיס
ועוצר רחם בית הרהם שהוא קלור
ועוצר לא יסבב מעטילות וכן ארץ לא
שבעה מים: וכי מס ענין שאל וכו'.

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

למה נסמכו הכי אהרדי: מכניס.
הזרע ומולא הולד אף שאל מכניס
ומולא לתחיית המתים: שמכניסין בם
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי
קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשפט: לאחר שישו שוב אין
חוזרין לעפרם. בין (לימות המשפט
בין לעולם הבא) אלא הבשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לנבא:

משלי כד

ישעיה כו

סוברים א

חולין קנא.

ישעיה סה

[מס' כלה]

ירמיה י

חבקוק ג

[נגעים ס"ב]

מ"ג חולין י

נבא יד.

בכחות עוז:

משלי ז

ישעיה ד

ד"ר אורו

[מועד קטן ח']

גליון השם
במי כל בית שאין דים
במעין. עיין פירוש
דף י"ח ע"כ:

ימות המשיח ולעולם הבא.
ד"ל